

Kedves Testvérek!

Minden ember, és természetesen mi is boldogok szeretnénk lenni. A boldogság utáni vágyunk, a boldogság keresése, a boldogságért való küzdelem tölti ki az életünket. Mindent ez indokol, ez motivál, ezért teszünk erőfeszítést, ezért vállalunk bármilyen nehézséget, ez a meggyőződés vezet bennünket, és ezt akarjuk tiszteletben tartani egymásban is, mert boldogok akarunk lenni. Boldog akarok lenni.

Jézus tanításának a középpontjában az Isten országa áll, és ennek az ország törvényeinek a meghirdetésének a sorából is kiemelkedik a boldogság mondásoknak a meghirdetése. Két helyen találkozunk boldogságmondások összegyűjtésével. Máté evangéliumában találkozunk, ott hegyi beszédről beszélünk, és nyolc pontban van összefoglalva a boldogságmondásoknak a gyűjteménye. Ott Jézus úgy szerepel, mint az új törvényhozó, a Mózes, aki a hegyen találkozik az Istennel és átadja az új törvényt. Itt Lukács evangéliumában a boldogságmondásokat négy mondatban foglalja össze az evangélium, és mellé teszi a jaj mondásokat is, ami így egészen kontrasztosan emeli ki a boldogság és a boldogság elvesztésének a tapasztalatát. Itt a síksági beszédéről beszélünk, és nagyon érdekes, hogy itt az apostolok kiválasztását követően nyomban olvassuk ezt az evangéliumi szakaszt. Ennek azért van jelentősége, mert amikor elküldi az apostolokat, akkor tulajdonképpen ezzel küldi őket. Menjetek és hirdessétek az embereknek a boldogságot, és annak beteljesülésének a lehetőségét. Hirdessétek azt, hogy a boldogság keresésében lehet hibázni, lehet rossz döntéseket hozni. Menjetek, hirdessétek Istennek az örömét, hirdessétek, hogy az Isten örömet akar az embernek adni, és hirdessétek azt, hogy az örömtők, a boldogságotok az túlmutat ezen világ keretein. A mai szentlecke arra buzdít bennünket, hogy fojtsuk el tagjainkban az evilági vágyat, az érzéki vágyakat, a bűnös kívánságot, ami nem más, mint bálványimádás. Akkor, amikor ezen világ kereteiben tapasztalható tárgyakat, kapcsolatokat, személyeket helytelenül szeretem, boldogságomat beléjük helyezem, akkor az bálványimádás.

Jézus azt mondja, hogy ti legyetek boldogok, akarjatok boldogok lenni, de úgy, hogy kitágítom a szíveteket, hogy bíztok bennem, hogy jártok azon az úton, amit én jártam előttetek. S a kérdés persze mindig az, hogy lehet-e így élni, mert akár a nyolc mondatban foglalt boldogságmondásokat, akár pedig itt most a négyet, ha bármelyiket is nézzük, az ösztönös, első emberi magatartásunk

tiltakozik. Miért lenne jó szegénynek, üldözöttnek? Miért jó az, hogyha sírás vesz erőt rajtam. Ugyanakkor Jézus ezeket a meglévő emberi fájdalmakat, emberi korlátokat, emberi nehézségeket is kitágítja. Isten felemeli az embert az Ő világába. Vagyis amikor kiindulunk abból, hogy szeretnék boldog lenni, szeretnék boldogan élni, akkor az Isten ezt a boldogságvágyat nemcsak hogy betölti, nemcsak hogy kielégíti, hanem még új vágyakat is nyit, új távlatokat is ad a boldogságvágyban.

Az Isten nem elvenni akar, hanem gazdagítani, betölteni, kitágítani. Éppen el akarja venni a szomorúságunkat, fájdalmunkat. Emlékezzünk Jézus nyilvános működésének a kezdetén a názáreti zsinagógában mondott beszédére, amikor a könyvtekercset felolvassa, és azt mondja: *az Úr lelke rajtam, Ő küldött engem, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, gyógyulást a betegeknek, szabadulást a foglyoknak. Ő küldött, mert lelke van rajtam, hogy hirdessem az Úr kegyelmének az esztendejét.* Ennek összefüggésében tudjuk jól értelmezni Jézus tanítását a boldogságmondásokról, hogy az emberi korlátokat, fájdalmakat, szegénységet, rabságot akarja elvenni, és az isteni gazdagsággal ezt betölteni.

Boldoggá avatáson vettünk részt, ezt készítettük elő. Boldog Bódi Mária Magdolnát azért mondjuk boldognak, mert benne az ő lelkében, elméjében, szívében, testében ezek a boldogságmondások valósággá váltak. A vértanút azért is tiszteli különös módon az egyház, mert ott a jézusi odaadottság a maga teljességében, végérvényességében megkérdőjelezhetetlen voltában válik valósággá. Vagyis lehetőségünk van a boldogságunkat keresni, boldognak lenni, és elfogadni azt, hogy az Isten boldogítani akar bennünket.

A boldogságról szóló tanítást tudjuk egészen sajátosan értelmezni Boldog Bódi Mária Magdolnának a személyén keresztül. Milyen jó volt látni, tapasztalni, hogy akár az egyházmegyében, de országban is a gyerekek is mennyire jól megismerték az ő életét. Akár magunk között is hányszor és hányszor került szóba, hogy valami érdekességet vettünk észre az ő életének a történetéből, ami lelkesített bennünket. Számomra teljesen érthető módon a fiatalok lelkesednek az ő személyéért, ami önmagában egy csoda. De annak bizonyítéka is, hogy a boldogságvágy, boldogságkeresésünk az Istenben és az ő szentjeiben testet tud ölteni. Megajándékozott minket Isten. Ez azt is jelenti, hogy a példa, aki itt van előttünk, az vonz bennünket, kérhetjük az ő közbenjárását is, és

kérhetjük az ő segítségét, hogy bátran tudjuk élni a mindennapi életünket. Mert boldogok akarunk lenni, mert van lehetőség erre, és ehhez hathatós példát, közbenjárót, segítséget kapunk.

Milyen nagy dolog az emlékezés. Emlékezni tudunk az életére. Emlékezni tudunk a magunk életútjára, emlékezni tudunk azokra, akik előttünk példát adtak nekünk: szüleinkre, nevelőinkre, lekipásztorokra, emlékezni tudunk Isten egy-egy hatalmas tetteire. Akár azokra is, amelyeket itt az elmúlt években közösen élhattünk át. Ez a közös emlékezés, ez a közös jövőt, közös identitást segíti bennünk. Legyünk ebben bátrak, és természetesen fontos hangsúlyozni azt is, hogy a boldoggá avatás az a szentté avatásnak egy kiemelt jelentőségű állomása. Vagyis folytatjuk az imádságot, folytatjuk példájának a kutatását, folytatjuk az erőfeszítéseket, mert szeretnénk, hogy a szentté avatásra is sor kerülhessen. Ehhez szükség van egy egyértelműen bizonyított csodára, mégpedig olyan csodára, ami Boldog Bódi Mária Magdolna közbenjárásával valósul meg. Imádkozzunk ezért. De az ima mellett legyünk bátrak a cselekvésben, hiszen nála pontosan ezt láttuk, hogy nagyon tevékeny volt az apostolkodásban, a karitatív tevékenységben, az evangélium hirdetésében. Nem félt senkivel se párbeszédbe kerülni, és mindig voltak szavai, amelyek kedvesek, vidámak voltak. Néha kemény szavakat használt, mert azokra volt szükség.

Legyünk bátrak az evangélium megélésében, hogy a boldogságmondások bennünk is valósággá váljanak.

Ámen.